

Горіхова таємниця.

Колись жив собі Їжачок на ім'я Сніч. Він був лісовим детективом. Їжачок жив в маленькому будиночку на краю лісу й дуже любив розплутувати різного роду злочини, що траплялися з лісовими мешканцями. Тут варто зауважити, що ліс, в якому відбувалися події, був не звичайний ліс, ну як той, в який ми з батьками ходимо відпочивати, а казковий, де події можуть відбуватися не зовсім так, як у справжньому житті.

От і зараз, в один із чудових осінніх днів, коли сонечко вже не так припікає, але ще достатньо гріє, сидів детектив біля свого будинку, похитувався в кріслі-гойдалці і роздумував про те, що принесе йому новий день.

Раптом на галявині перед Снічем з'явилася Білочка. Білочка була відомою на весь ліс господаркою, яка завжди готувалася до холодної пори року, збираючи лісом різноманітні припаси — ягоди-горішки. Вигляд у Білочки був дуже стурбований і Їжачок зрозумів — сталася якась біда. І справді, не встигла вона підбігти до Сніча, як вже почала жалітися:

— Детективе, ой, детективе! Яке горе в мене. Мої

запаси, схованка, дерево в дуплі... — швидко і нерозбірливо торохтіла вона.

Їжачок був дуже розумний і кмітливий детектив і відразу зрозумів — щось сталося з запасами на зиму, які Білочка збирала в одній із своїх схованок.

— Агов, Білочко, заспокойся і розповідай усе по черзі, — розсудливо попросив він.

Віддихавшись, Білочка повідала про своє горе. У дереві, на якому розташовувалася хатинка Білочки, було дупло — таємне й надійне. Ціле літо Білочка збирала там горіхові запаси і ось, сьогодні вранці, запаси загадково зникли. Білочка була в розпачі і стрімколап помчала до детектива Сніча по допомогу.

Їжачок миттєво оцінив масштабність білчиного горя і вирішив:

— Ну добре, спочатку оглянемо місце злочину.

І вони, не гаючи часу, полетіли до білчиної домівки. Ви, мабуть здивовані, як Їжачок, ще й разом з Білочкою, полетіли? Справа в тому, що колись Їжачкові його друг подарував незвичайний літаючий апарат, який мав вигляд невеличкого рюкзака за плечима, зверху оснащений крильцями, на манер бджолиних.

Заправлявся апарат унікальним біопаливом, яке розробили лісові вчені з мулу і міг, за нагодою, швидко перенести детектива, куди йому треба. Сніч називав його «Аеропланом». Летіти було недалеко і «Аероплан» міг витримати не тільки Їжачка, а й Білочку.

Дорогою Їжачка хвилювали такі думки: якщо комусь потрібні були білчині запаси, то напевно, злодій хотів сам ними поласувати. Отже, зі всіх мешканців їхнього славного лісу, злодіями могли бути Ведмідь, Вовк, Кабан, Заєць або Синиця, бо тільки вони їдять горіхи, крім Білочки.

Від роздумів детектива відвернув оклик Білочки:

— Ось воно, — і Білочка показала на невеличкий отвір у дереві, який був розташований не дуже високо над землею.

Підійшовши до дерева і уважно роздивившись все, Сніч побачив, що на корі видніються сліди від кігтів, буцімто хтось дряпав дерево, намагаючись вилізти нагору.

Доказ був досить вагомим, одразу виключалися кілька підозрюваних — Синиця, Кабан і Заєць. Але ж хто з інших скоїв цей злочин?

— Слухай, Білочко. Мені тут треба відвідати декого,

тобто... підозрюваних, ти поки не підіймай галасу, я все з'ясую.

І Їжачок стрімко полетів геть. Раптом «Аероплан» зачхав і Сніч зрозумів, що в апараті закінчилося пальне. Тож про подальшу подорож годі було й говорити. А буде вам відомо, що чудове пальне, на якому літав «Аероплан», продавалося на звичайних заправках, які були розташовані на перехрестях лісових доріг. Саме до такої заправки і почимчикував наш детектив, щоб якнайшвидше продовжити подорож.

Біля бочки з паливом сидів Кабан, який працював тут. До речі скажемо, що Кабан був шанованим мешканцем лісу і ще й писав трошки історію життя мешканців. Тож був відомий своїм розумом і начитаністю. Сніч підійшов до Кабана і попросив швиденько заправити літаючий апарат.

- Добрий ранок, Їжачок. Яким вітром тебе занесло в цю частину лісу? - Привітався Кабан.

- Розумієш, друже, сьогодні вранці сталася одна неприємність з моєю приятелькою, Білочкою. -

Відповідав Їжачок, - я саме зараз займаюся цією справою. Тож мені терміново потрібно потрапити в

одне місце.

- Не знаю, що там трапилось, але саме цього ранку я бачив Вовка, який поводив себе дуже дивно. - Зауважив Кабан.

- Ти справді його бачив? - Схвильовано запитав Сніч.

- Так, звичайно, але що ж я про неважливе, - розхвилювався Кабан, - вибач, їжачок, але на жаль пальне у мене саме цього ранку закінчилося, тож доведеться тобі пробігти трохи далі, до наступної заправки і там заправити свій апарат. - І Кабан винувато розвів копитами.

Сніч швиденько попрощався з Кабаном і побіг дорогою до наступного перехрестя, де знаходилася ще одна діжка з пальним. Поки він біг, то обдумував кандидатури підозрюваних і тут у нього промайнула раптова думка — Вовк!

Будинок Вовка був найближчим до білчиного і, зрозуміло, що Вовк, після розмови з Кабаном, ще й зі своєю репутацією лісового бешкетника, був зараз головним підозрюваним. Витративши трохи часу на дорогу, їжачок нарешті здобув пальне на наступній заправці, де працював Бобер і швиденько полетів до

вовчого будинку.

Підлетівши до будинку Вовка, Їжачок був здивований повною тишею, яка його зустріла. Це було дивно, з огляду на постійний галас, який зазвичай супроводжував життя хулігана Вовка.

Обережно зайшовши до Вовка в хату, Сніч дуже здивувався — у домі все було шкереберть: речі, побиті й пошарпані, валялися на підлозі, меблі поламані, шибки вибиті. Вовка ніде не було. Детектив тихенько пішов коридором і в останній кімнаті знайшов Вовка. Той лежав на підлозі побитий і непритомний. Стрімко підбігши до нього, Їжачок спробував допомогти отямитись, але Вовк ніяк не реагував на його дії. Поляпавши на непритомного Вовка водою, Сніч таки досяг свого.

— Добрий день, детективе, — з натугою прохрипів Вовк, розгублено озираючись навкруги.

— Що тут відбулося, Вовче?! — стурбовано запитав Їжачок. Він вже як слід оглянув кімнату і помітив на стінах ті ж самі сліди, що й на білчиному дереві.

— Я майже нічого не пам'ятаю, — ледь чутно відповів Вовк. Він напружував свою пам'ять і потрохи згадував.

— Здається, у двері постукали, потім, еее, певно, я відчинив і, скоріш за все, мене вдарили по голові. — Вовк стурбовано чухав потилицю.

— Так! Щось пригадую,- раптово його голос затремтів від жаху, — якась велика темна фігура. Ти знаєш мене, Сніче, я не з боягузів, але тут було страшно. Здається, на мене напало якесь чу-чу-чудовисько.

— Я думаю, що це був Ведмідь, — висловив припущення Сніч, — більше ні в кого в лісі немає таких великих кігтів. — І звернувшись до Вовка, — Друже, будь ласка, спробуй описати те чудовисько.

— Єдине, що я пам'ятаю, воно було дуже страшне і мало коричневе хутро.

Їжачок задумливо дивився на безпорадного Вовка. Складалося враження, що того добряче налякали. Але не можна було гаяти часу, злочинець мав бути якомога швидше затриманим.

Тут постукали у двері і почувся голос Лиса.

— Еге-гей, Вовче, чи все гаразд? Щось дуже тихо в тебе.

Сніч миттєво кинувся на двір і побачив старого друзяку Вовка в усіх його бешкетствах — Лиса. Той стояв

розпатланий і нечесаний, ніби тільки прокинувся і стурбовано чухав боки. Побачивши детектива, Лис запитав:

— Здоров, Їжачок. Що тут відбувається і де Вовк?

Не відповівши на питання, Їжачок сам спитав у відповідь:

— А ти яким боком тут? І чому прийшов до Вовка?

— Е-е-е, я того, Їжачок, не наїжджай, ми з Вовком давні приятелі, вчора трохи погуляли, а сьогодні, як тільки я прокинувся, певна річ, прийшов провідати товариша. Що тут такого?

— А те, що сьогодні вранці на Вовка було здійснено напад. Зараз йому нічого не загрожує, але залишати самого не варто. Чи не можеш ти доглянути його, поки я розберуся з цією справою?

— Авжеж, звичайно, — відповів Лис, — я не відходитиму від нього ні на мить. — Пообіцявши це, рудий стрімко зник в хатині Вовка.

А Їжачок Сніч, не гаючи часу, швиденько полетів до Ведмедя. Дорогою він знову зустрів Кабана, який повертався з роботи додому.

- Агов, друже Сніч, - прокричав той, - як ти? Чи розібрався з своєю справою?

- Друже Кабан, саме зараз я лечу до барлоги Ведмедя, треба дещо з'ясувати. - Прокричав у відповідь Їжачок. - А ти, ніби, хочеш мені щось сказати?

- Можливо це і не важливо, але тільки но зараз згадав, що того ранку я бачив ще й Ведмедя, який стрімко біг додому з великим мішком.

Сніч недовірливо подивився на Кабана. Складалося враження, що той морочить йому голову своїми теревеннями. Але докази проти Ведмедя і стривожений вигляд Кабана зробили свою справу. Сніч вже прийняв рішення.

- Добре, друже, дякую за допомогу. Ти йди собі, а у мене ще справи.

Перед барлогом, детектив уважно роздивився все навкруги й побачив на стінах знайомі сліди від кігтів. Усе було зрозуміло і Сніч постукав у двері. Відчинив сам хазяїн — бурий Ведмідь, один з найсильніших мешканців того лісу.

— Тебе заарештовано, друже! — Швидко сказав Сніч. Ведмедя, наче обухом по голові вдарило, він аж

підстрибнув від несподіванки:

— Що я зробив? — заревів він, — авторитет Їжачка, як детектива, був йому добре відомий.

— Ти знаєш, про що йде мова, — діловим тоном відказав Їжачок. — І я вже зв'язався з поліцією, вони скоро прийдуть сюди. Отже, марно чинити опір, неДруже. — додав він.

І справді, швидкий загін лісової поліції прибув за кілька хвилин і Ведмедя було заарештовано за підозрою крадіжки. Випадок був безпрецедентний і справа дістала великого розголосу. Терміново, для суду, викликали з далекої Африки найавторитетніших суддів — Лева, Крокодила, Бегемота й Жирафу. І першим ж літаком судді прибули в ліс. Суд відбувався на головній галявині в присутності майже всього населення лісу. Судді зайняли свої місця, а перед ними, у самому центрі галявини, стояв обвинувачуваний, у супроводі охорони. Головував Лев і він взяв перше слово.

— Розглянувши всі матеріали справи, які були люб'язно надані вельмишановним детективом Їжачком Снічем, ми дійшли висновку, що Ведмідь винний у крадіжці білчиних запасів. Хтось має щось сказати? — звернувся

суддя до присутніх.

Першим виступив Носоріг, який любив брати участь у різного роду судових засіданнях і навмисно прибув разом із суддями. Він широко розмахував копитами і наполягав на тому, що Ведмідь зовсім не має совісті, якщо вломлюється в будинки безпорадних жителів лісу. Далі були показані фотографії і відбитки слідів кігтів з місця злочину. Всі погодилися, що вони можуть бути тільки Ведмежими. Ще Ведмедя звинувачували в нападі на Вовка, який вже трохи очухався і також був присутнім на суді.

Лис перебував поруч зі своїм товаришем і, раптово про щось подумавши, прошепотів Вовкові:

— Почекай тут, я зараз повернуся, — і вийшов на середину галявини.

— Шановні судді, шановні мешканці нашого лісу! — звернувся він до всіх — Я прошу дати мені слово. До того ж, я прошу бути адвокатом звинуваченого, як це годиться у всякому справедливому суді.

— Але навіщо? — здивувався Лев, — провина Ведмедя вже доведена.

— Шановний пане суддя, я подумав, що може Ведмідь і

злодій, а може й ні...

— Що ти маєш на увазі? — Суворо запитав суддя.

— Ви хоч знаєте, що їдять ведмеді? Вони їдять рибу! Йому не треба ніяких горіхів, якщо поряд є річка повна риби! — впевнено відповідав новоявлений адвокат.

— Ти маєш рацію, Лисе, — погодилася Білочка. — А біля мого дупла річка не тече!

— А біля ведмежого барлогу, є річка! — додав Лис.

Настала тиша і було тільки чути, як в цю мить тяжко зітхнув Ведмідь.

— Але ж... Як зрозуміти сліди і показання Вовка...? — задумливо спитав Лев. — Ні, ти мене не переконав, Лисе, Ведмідь винний. Я прийняв рішення, — вже суворо прогарчав Лев. — Везіть Ведмедя у в'язницю!!!

На цьому суд був закінчений.

Прийшовши після суду додому, Сніч побачив запрошення на вечірку від Кабана. У ньому повідомлялося, що той хотів би відсвяткувати успішне завершення справи про вкрадені запаси. Також були запрошені всі учасники цієї заплутаної історії — Білочка, Вовк і Лис, а також інші жителі лісу — Синиця і Заєць.

Дивувало те, що в списку гостей були й судді з Африки. Кабан наполягав на тому, що хотів би знати всі подробиці цієї справи й думає в подальшому увіковічнити її в хроніці лісу. Детектив любив повеселитися після складної справи, тому легко погодився.

Вечірка була справді великою. Гості прийшли майже всі, тільки Бегемот запізнювався, а решта суддів прибули вчасно. Пригощання було чудовим. Кабан для дорогих гостей постарався на славу. На столах були і різноманітні овочі з фруктами, і горіхи, і свіжа зелень, і, навіть, м'ясо. Пригощаючись, гості пили чудовий виноградний сік.

Лис крадькома наблизився до Їжачка Сніча.

- Слухай, друже Їжачок, маю тобі дещо сказати. - Тихо звернувся він.

- Слухаю тебе, друже Лис, - так само тихо відповів детектив.

- А Ведмідь, таки, невинуватий, ми тієї ночі ловили рибу на річці, ще й Вовк був - признався Лис.

- Що ж ти мовчав. Чи хіба зараз придумав, щоб Ведмедя врятувати? - здивувався Сніч.

- Скажу по совісті, трохи ми тоді багато риби набрали і,

того, сітки ми використовували, а це заборонено, - Лис винувато потупив очі. - Але бачу така справа, що Ведмедя можуть покарати, мушу зізнатися. Та й горіхів тих клятих у нього немає, всі комори рибою завалені.

Сніч задумався, а Лису сказав:

- Ти поки йди собі, мені треба подумати.

Лис винувато поплівся до іншого кінця столу, а детектив пильно подивився на хазяїна свята.

Білочка, скуштувавши горіхів, обмовилась:

— Які смачні горіхи, дуже схожі на мої, — і звернувшись до Лева: — Пане суддя, а Ведмідь так і не зізнався, де ховає награбоване?

— Випий ще, — сказав Кабан, підливаючи ще Білочці соку, — і ви, шановні гості. Вип'ємо за успішне закінчення справи.

— Дякую, — сказала Білочка та випила. Потім трохи завмерла і... впала на землю. За нею попадали всі присутні, крім Сніча, Кабана й Лиса. Той так і не доніс наповнену склянку до рота.

Кабан здивовано подивився на детектива.

— Я знаю, що Ведмідь не злодій, — промовив Їжачок.

— На що ти натякаєш, Сніче? — з невеликим пострахом запитав Кабан.

— Тільки зараз мені спало на думку, — мовив детектив.

— Ти вкрав горішки у Білочки, увірвався в дім Вовка й побив його, підставив Ведмедя і додав снодійне до виноградного соку. Ти протягом всього дізнання плутався під ногами і уміло плутав сліди, оббрехуючи то одного, то іншого. Єдине, що я не знаю, де ти ховаєш награбоване?

— Але ж як з Ведмедем? — у розпачі закричав Кабан, — він заарештований за крадіжку і його вина доведена.

— Ведмідь і справді виглядав винним, а що до доказів, то каюсь, це була моя помилка. І як я міг сплутати твої ікла з ведмежими кігтями?

Тут Кабан люто зарохкав:

— Ти дізнався про мене забагато. І необачно залишився зі мною сам на сам. А горіхових запасів у моїй коморі надовго вистачить. Переплутав мої ікла? — закричав він, — то познайомись з ними ближче.

Здибивши шерсть на потилиці, та одягнувши запасні залізні ікла, Кабан стрімко побіг на Їжачка. Лиходій майже добіг, але тут його придавив Бегемот, який

звалився з горища.

— Я не спізнився на вечірку? — запитав він.

— Та ні, ти дуже вчасно, друже! — Відповів Сніч, дістаючи з-під Бегемота пом'ятого Кабана.

Справа в тому, що Бегемот, який прийшов пізніше, зіткнувся з дверима, які замкнув на замок, розсудливий Кабан. Не бажаючи залишатися без пригощання, Бегемот вирішив потрапити на свято через горище. Стеля не витримала і Бегемот звалився прямо на Кабана, врятувавши Сніча.

— Все скінчилося, — з полегшенням зітхнув Їжачок, — все позаду.

І, звертаючись до Бегемота, — а тепер, будь ласка, відпусти Ведмедя, друже, — сказав Сніч та усміхнувся.

КІНЕЦЬ.